

AMICS DE
SANTIGA
1984-2024

**XL FESTA DE L'ARBRE
XXXIV D'HOMENATGE ALS POETES**

Festa cultural d'interès local

Santiga, 19 de maig de 2024

Teresa Pascual

40 anys
estimant, vivint i cuidant
Santiga

PROGRAMA

9:00 h. Missa a l'església de Santa Maria l'Antiga

10:30 h. Plantada d'un arbre

11:00 h. Inici de l'acte d'homenatge a la poeta a l'Hort del Rector

Amb la participació de:

- La Coral Renaixença
- Els alumnes de l'Escola Municipal de les Arts
- El Ball de Gitanes
- La Colla de Gegants

La glossa de la poeta anirà a càrrec de l'escriptora Montse Barderi.

La lectura de poemes anirà a càrrec de l'actor Pau Vinyals.

12:15 h. Descobriment de la placa a la Paret dels Sentiments

Placa realitzada per l'artista local Joan Masip Llloch.

12:30 h. Fi de l'acte.

Al llarg del matí podreu passejar amb carro per Santiga per gentilesa de la Societat de Carreters de Sant Antoni Abat i gaudir d'una manera sostenible d'aquest tresor rural i mediambiental al bell mig del Vallès.

Així mateix, per gentilesa del CREM – Cercle de Recerques i Estudis Mogoda, es duran a terme visites guiades a l'església de Santa Maria l'Antiga.

Moltes gràcies al Grup de Teatre Tàndem per la sonorització de l'esdeveniment.

Biografia

Teresa Pascual

*(Grau de Gandia, comarca de
La Safor - País Valencià, 1952).*

Poeta (i traductora). Llicenciada en Filosofia per la Universitat de València va ser professora a l'Institut Ausiàs March de Gandia.

Es dona a conèixer amb el seu primer poemari Flexo, guardonat amb el premi Senyoriu d'Ausiàs March 1987, que surt publicat el 1988; any en què guanya el premi Vicent Andrés Estellés amb Les hores. Més tard escriu Arena (1992), Curriculum Vitae (1996) i amb El temps en ordre publicat l'any 2002 obté el premi Crítica Serra d'Or de poesia 2003. Continua amb Rebel·lió de la sal (2008), Premi de la Crítica Catalana i Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians ex aequo de poesia, Herències (2011), escrit amb Carme Gregori, que obté el Premi Manel Garcia Grau, i València Nord (2014). Està antologada, entre d'altres, en els reculls Camp de mines. Poesia catalana del País Valencià, 1980-1990 (València, 1991) i Trenta poetes catalanes del segle XX (Barcelona, 1999).

Ha traduït de l'alemany, amb Karin Shepers, L'enfonsament del Titànic, de Hans Magnus Enzensberger (València, 1993) i Poesia completa, d'Ingeborg Bachmann (València, 1995).

Des de 2021 és vicepresidenta pel País Valencià de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana.

El 2023 va guanyar el prestigiós premi Lletra d'Or amb la seva darrera obra Tot passa baix.

MOSTRA DE POEMES DE TERESA PASCUAL

Pare, la mar —irrevocable i justa—
arrima al port la càrrega dels dies,
a coberta del fred i de la sal.
I en els bocois de plata que administres,
poses atentament el temps en ordre.
Fora, on ja no estem per a obeir
el referent fidel de les muntanyes,
apunta el vent a penes sobre l'aigua;
la terra, dins, exili de la mar,
segueix sense perdó les seues lleis
que contra el cos i des del cos les dicta.

FRAG MICH WARUM

Pregunta'm el perquè d'aquell acord
que ens va tancar a tu dins, a mi dins
de les parets d'aquesta casa nostra,
pregunta-m'ho ara que retrobem,
mare, les claus de tantes inquietuds.
Res no han resolt els anys que ens han portat,
a tu, a esperar darrere la persiana,
a mi, a arribar sempre tard a les coses,
i aquella fam que has heretat d'un temps
de por, de guerra i cues impossibles,
se t'ha instal·lat als ulls i ja no és fam
i ni tan sols és por, mare, què és?

I encara vols que et sorprenguen les coses
que dia a dia vas deixant arrere,
que et sorprenguen paraules o silencis,
que et sorprenga la llum o la foscor.
I encara vols sentir en cada pas
l'esguard tranquil i sòlid d'altres ulls,
com si el temps s'aturara en cada gest,
com si el temps fóra teu i fóra llarg.
Vols caminar i vols que els teus camins
porten la mar oberta als dos costats,
que el vent del nord no et gele mai la cara
quan vas al nord i ja no pots tornar-te'n.
I encara vols que et sorprenguen els vespres,
aquests vespres de foc per les muntanyes.

TEORIA DE LES IDEES

Allò que hi ha de soledat als hòmens,
l'única i la mateixa soledat
que hem sabut repetir com una Forma
definitiva, plena, previsible,
l'única, la mateixa i immutable
que ha entès com habitar-nos entre l'ordre
més piadós, més inquiet, més inequívoc,
tan absurd com la mateixa i única
Forma de persistir entre les coses.
Allò que s'ha obstinat a fer que el vespre
tinga el color del desconsol més íntim,
l'única, la mateixa que acompanya,
amb la mort de la llum, la llum del dia.

A la meitat en ombra de la vida
hem guardat els records sense llegenda
aquells que contra tota voluntat
saben obrir els panys de la consciència.
Hem replegat el vent de les paraules,
els matisos del cor, la pell humida,
aquella nit en blanc —¿per què tan blanca?—
algunes, sols algunes de les pèrdues.
A la meitat silenci de les ombres
hem acollit la set de la presència,
la decisió d'estar, la d'ocupar
encara alguns dels llocs de la memòria.

GAVARRA

Has enganxat la gavarra amb la grua
i la deixes caure solta sobre l'aigua
amb la càrrega de bales de paper
destinades a Madrid, a la Casa
de la Moneda. El remolcador
eixiria a per ella amb els dos hòmens
que l'havien de conduir al port.
Un d'ells, amic teu i amic meu, m'ho conta,
pare, el dia del teu enterrament.
Avui el llevat ha trencat les amarres
i les barques se sotmeten al vent,
les ones envesteixen la gavarra
que transporta les restes de les últimes
paraules: pailabot, xarxa, babor, ...
salobre, port, rastrell, arrastre, nansa.
les veig sotsobrar damunt la coberta,
agarrar-se als caps fràgils dels records
i detindre per uns moments la força
de l'aigua contra les últimes cordes.

VINDRÉ DEMÀ

1
Vindré demà.
I serà massa tard
per a totes les coses
que avui tampoc t'he dit.

2
Vindré, mare, a les huit,
a callar tan en punt
com l'estricta jornada
de la dona que em creue
cada matí a la porta.
Callar a la butaca
que tan a prop del llit
allarga la distància
entre el teu cos i el meu.
Al corredor on torne
a ignorar per un temps
la forma en què abandones
la mirada i els braços.
Puntual a callar
en cada cullerada
del dinar que no acabes
triturat a la boca.

3
Vindré, mare, demà,
la nit haurà passat
de llarg aquest silenci
de colp definitiu.

CODA

En cada camp, al fons, sempre una casa;
en cada casa, un arbre de morera;
en la morera, un plec en la memòria;
al mig de la memòria, un cuc de seda.

Cada seda, una caixa de sabates;
les sabates, rectangle i una tella ;
la tella, un tros de cel al barandat;
en cada barandat, sempre una escletxa.

En cada escletxa, un riu i una cançó;
la cançó, la mesura i una lletra;
la lletra, veritat i cada lloc.

Cada lloc, els espais i una llibreta;
la llibreta, l'escala i un retorn;
cada retorn, la casa i la morera.

ELS MILLORS VERSOS QUEDEN PER ESCRIURE

Els millors versos queden per escriure.
Del temps aqueix moment de recrear-se
en el somriure que t'omple la boca
i en el joc d'abraçar-la amb els meus llavis.

De cada instant el gest, no la paraula,
completa i exhaurida de misteris,
dels ulls atents que ens guaiten, el mirar,
del cos, l'aire trencat en menejar-se.

Després de les frases, després dels mots,
el vel espès que amaga el sentiment,
va descobrint-se a partir de la forma

en què les mans ens parlen i ens recorren,
en què milers de mans diuen el vers
tan difícil de gravar en el full.

HA VINGUT JA L'HIVERN SENSE SORPRENDRE'M

Ha vingut ja l'hivern sense sorprendre'm.
M'avisaven la fosca dels matins
i l'obstinat silenci sobre els arbres,
la malaltissa llum,
la nit anticipada.

I ara ja no regresse al santuari
de les hores que m'he trobat als peus
ni sé per quina arena caminar
ni sé quines pregàries demane.
Ha vingut ja l'hivern sobre l'espill
d'una cara que costa reconèixer,
d'un cos espectador entre les coses
que no sé qui ha posat tan lluny de mi
que al tacte sobre elles no m'arriba
i adormides les mans abandona.

PASSA PER SANTIGA

www.santiga.cat

Amb el suport de:

Amics de l'obra d'en Francesc Brunet -Llobet

ARANOW packaging machinery

Autocars Serrat

Cal Rellotger

Can Llobet Restaurant

DICU 2019, SL

Duran & Molins Agència d'Assegurances SL

Equus Life, SL

Escola Tabor

Farmàcia Jaume Guillen

Forn Ribes, SA

Gas Die, SL

Gestòria Banús

Gestòria Jansana

Granja l'Heura

Impremta M4 Serveis Gràfics

La Perpetuena, SCCL

Lípidos Santiga, SA

Llar 56

Marc Fité

Mia Comunicació Gràfica

Milar Sabaté

Miró Jardineria

Montserrat Restaurant

Notaria Josefa Querol

Pa Artesà del Vallès, SL

Restaurant Can Trompeta

Servinet del Vallès, SL

Xarcuteria Subirats

3D Transformats Metàl·lics

MIA COMUNICACIÓ GRÀFICA

Organitza:

Col·labora:

AMICS DE
SANTIGA
Santiga verd i net

Diputació
Barcelona

AJUNTAMENT DE
SANTA PERPÈTUA
DE MOGODA

